

Back to the future

Het was gewoon stom toeval dat ik hem na al die jaren weer tegenkwam. Max Appel bedoel ik. Max woonde vorige eeuw, in een tijd dat de browser plugin oorlog woedde, Bill Gates nog de rijkste man ter wereld was en de Apple Macintosh nog over een floppy drive beschikte, op de pagina's van het Internet tijdschrift Net. Lang geleden dus. In die tijd volgde ik Max en z'n familie met regelmatig op de voet om verslag te doen over het leven van het gezin in het beginnende Internet tijdperk.

Over de jaren heen was ik het contact met Max verloren. En nu rondlopend op het IECA congres (Intergalactic Environmental Cleanup Act) in Amsterdam waar de delegaties van alle landen bij elkaar waren gekomen, zoekend naar een oplossing voor satelliet vervuiling in de ruimte, dacht ik die oude internetter in de kantine te zien zitten achter koffie verkeerd en een hotdog.

Enigszins vertwijfelt liep ik naar z'n tafeltje toe. "Max? Max Appel?" vroeg ik. "Ben jij het?" Max keek met een volle mond op, leek even door me heen te staren en slikte gehaast de prop in zijn mond door. "David... David Lemereis? Man, da's lang geleden. Leuk je weer te zien. Ga zitten." Ik pakte een stoel, ging zitten en een minuut lang keken we elkaar grinnikend aan zonder een woord te zeggen. "Tjonge," zei Max, "Jij bent ook geen spat verandert." Ik moest erom lachen want de vergrijzing was bij mij onontkenbaar toegeslagen. "Nou, jij mag er ook wel wezen, Max. Nog even gezond als altijd." "Ja, ja, ja," zei Max die zijn stoel naar achteren schoof en trots op zijn buik van formaat klopte. A beer or two a day, keeps the doctor away, zeg ik altijd maar."

Na enige nostalgische verhalen vroeg ik Max wat hem dezer dagen zoal bezig hield. "Ik ben werkzaam als project manager op de Research and Development afdeling van Philips en hou me vooral bezig met nieuwe communicatie systemen en dergelijke," zei Max. "En dan wel in de breedste zin van het woord. Maar David, waarom kom je niet langs? Dan laat ik je de toekomst zien." Ik stemde gretig in en we maakten een afspraak voor de dinsdag daarop.

Hoewel ik vroeg genoeg van huis vertrokken was kwam ik te laat aan omdat de RRCS in mijn tien jaar oude Subaru onderweg besloot een byte of drie te laten vallen. Bijna twintig minuten lang moest ik op een parkeerplaats in de rij staan voor de heilige, gele reboot paal. Samen met nog een stuk of vijftien andere automobilisten vervloekte we het Rekening Rijden Controle Systeem dat sinds versie 4.3 een regelrechte ramp bleek. Veel eigenaren van oudere

auto's zoals ik, werden gedwongen om, of langs de kant te gaan staan met een gecrasht RRCS of een te upgraden naar een nieuwere auto die compatible zou zijn met het nieuwe RRCS van Rijks Waterstaat. Maar 'what the hell, that's life', niet waar.

Afijn, uiteindelijk aangekomen, mocht ik, na het tekenen van een Non-Disclosure, het heiligste der heiligste van de Philips gigant binnentreden. "Welkom, in de toekomst," zei Max die me mij m'n arm pakte en me naar zijn kantoor sluisde. Max z'n buro was een chaos van papieren, printplaatjes en half afgemaakte gadgets. Max pakte één van de printplaatjes op en gaf het aan mij. "Wat denk je dat dat is?" vroeg Max. Ik bestuurde de chips en het kleine zwarte bolvormige aanhangsel. "Al sla je me dood, Max." zei ik. Max grinnikte. "Je hebt het prototype PPMS in je handen," zei Max. "Oftewel, het Pedo Power Management System. Ken je die Pedometers van vroeger nog? Die dingen die wandelaars gebruikten om de gelopen afstand te meten via het aantal stappen? Hoewel men die al lang niet meer gebruikt sinds de Personal GPS hun intrede deden, hebben wij het antieke concept opgepakt om een supplementaire voedingsbron voor portable apparatuur te ontwikkelen," zei Max. Hij wees op het zwarte bolvormige aanhangsel. "In dat bolletje zit een miniatuur pendulum dat bij iedere stap heen en weer slingert een energie opwekt." Ik keek Max vertwijfelt aan. "We zijn er nog lang niet maar ik denk dat PPMS over een jaar of twee genoeg energie genereert. Maar kom ik zal je het echte werk laten zien."

Enkele gangen verder betraden we het research lab. Een dozijn medewerkers in witte jassen bogen zich her en der over electronica, chemische opstellingen en allerhande vreemd ogende apparaten. Max introduceerde me aan één van zijn collega's. "Dit is John ter Meer, verantwoordelijk voor de ontwikkeling van PISS." We schudde handen. "PISS is onze nieuwste ontwikkeling en als het een beetje mee zit loopt iedereen over een paar jaar te PISS-en," zei Max. Ik begon te lachen. "Ja, ja, ik weet het. PISS is slechts een werknaam voor Personal Information Support System. Marketing is druk doende een acceptabele naam te verzinnen. Maar ondertussen blijven wij gewoon door PISS-en. John kan jij David uitleggen wat het is?"

"Tuurlijk," zei John. "Wij denken dat we met PISS aan de vooravond staan van een revolutie omdat het alle gadgets zoals we die nu kennen gaat vervangen. Maar ik zal het illustreren. Leeg je zakken en die tas van je maar eens op tafel." Ik rommelde wat in mijn tas en zakken en toverde mijn MP9-man met koptelefoon, m'n flinterdunne I-Book, m'n GAP telefoon, m'n wireless Appie Heijn Bonuskaart en een maart editie van Publish op de tafel. "Dat is een hele verzameling die je nodig hebt om je staande te houden en te

vermaken in deze informatie georiënteerde samenleving. PISS vervangt dit alles met één apparaatje.”

“Mag ik?” vroeg Max terwijl hij mijn bonuskaart pakte en door een scanner haalde. “AH kent je koopgedrag en past haar assortiment aan. Met PISS gaan we veel verder. Ik zie dat je nogal eens voor chocola gaat. Bloedsuiker probleempje of vaak verliefd?” Ik knikte. “PISS, controleert non-stop al je vitale functies; hartslag, bloedsuiker en ga zo maar door. Valt je bloedsuiker spiegel dan zal je een melding krijgen en kun je bij de dichtstbijzijnde AH een gezonde snack kunnen ophalen die op maat, aangepast is op je energie verbruik van die dag. Gekoppelt aan je bonuskaart kan AH zelfs gezonde maaltijden uit hun recepten database op maat bij je thuis afleveren op specifieke dagen. Je zal dus aanzienlijk gezonder gaan leven.” Verbaasd keek ik John en Max aan. “En als ik nou gewoon chocola wil?” vroeg ik. “Zo ver zijn we nog niet,” zei Max “er zitten nog wat bugs in het systeem. Maar PISS kan aanzienlijk meer. Neem nou die Publish. Ik neem aan dat je nog steeds naar de kiosk gaat om Publish on demand te laten printen. Dat wordt verleden tijd. Althans met de optionele PISS bril. Die bril heeft LHIPS ingebouwd. Oftewel Laser HiRes Iris Projection System. Publish wordt dan gewoon op je iris geprojecteerd. Niks bomen hakken voor papier, gewoon digitaal. Sterker nog, de bril neemt alle functies over; je kan telefoneren, brieven of artikelen dicteren, muziek luistere...” “Max, dicteren vindt ik veels te moeilijk, dat wordt toch niks,” zei ik. Max glimlachte geheimzinnig. “Dicteren via gedachten,” zei Max. “Je denkt gewoon wat je wil zeggen of typen. Probeer maar,” zei Max terwijl hij mij een gewoon ogende bril in de hand drukte. Ik zette hem op en na enig geflikker keek ik via de bril naar een blanco pagina in Microsoft Word 2010. ‘Dit is waanzin,’ dacht ik en voordat ik het me realiseerde stond wat ik dacht op de pagina. “Open is een Publish voor me,” vroeg ik aan Max en warempel een oud artikel van mij verscheen in beeld. “Waanzinnig, Max.” Ik was met stomheid verslagen. “Dit is echt revolutionair. Dit is meer... Dit is beter dan de eerste maanlanding. Waar gaat het allemaal heen?” Max lachte. “Ja, jongen. Het leven zoals we dat kennen gaat dramatisch veranderen.” Ik knikte en sloeg een bladzij van Publish om toen het scherm opeens flikkerde en uit m’n zicht verdween. “Max, de bril kapt ermee.” Max pakte het apparaatje op, schudde even flink maar het mocht niet baten. “Het zijn de batterijen,” zei Max. Hij keek in een la maar kon geen nieuwe batterijen vinden. “Heeft iemand nog wat penlights voor de PISS liggen?” riep Max. Het antwoord luidde unaniem nee. De penlights bleken op te zijn door een foutje in voorraadbeheer database. Max zuchtte vermoeid. “Wat een gezeik!”